Col·lecció Aladroc

L'illa de Benidorm

Text: Anna Lloret
Il·lustracions: Maria Rubio

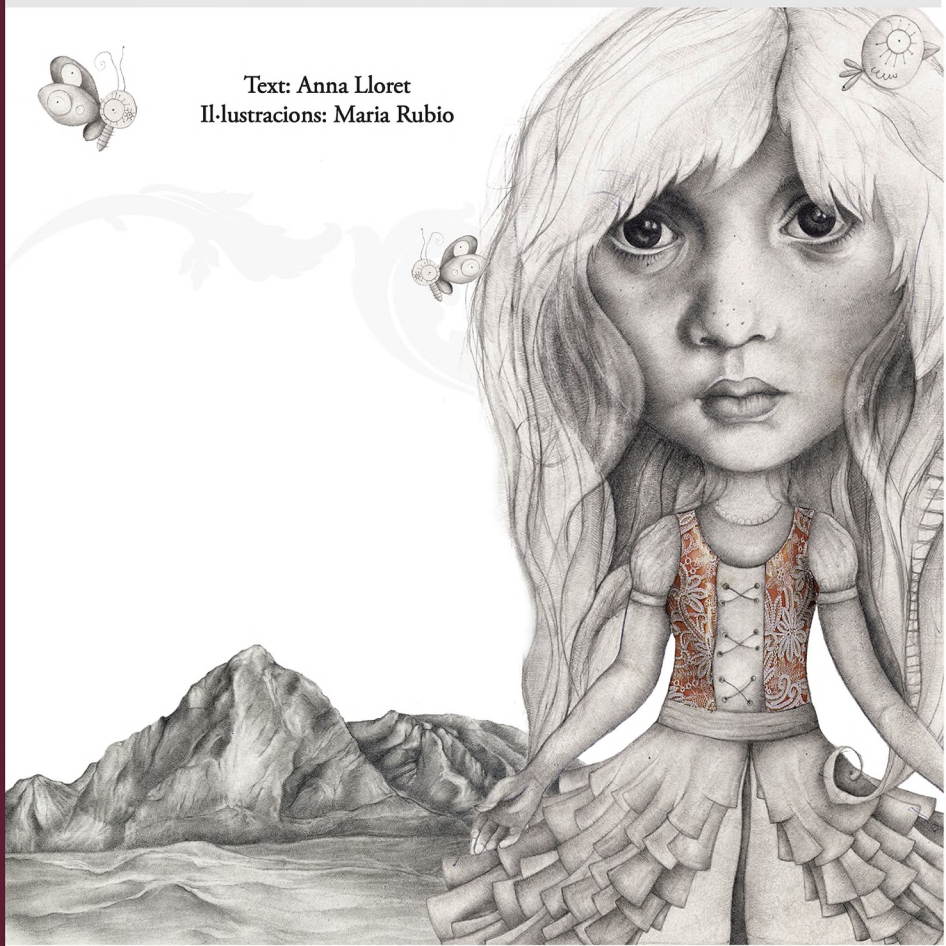

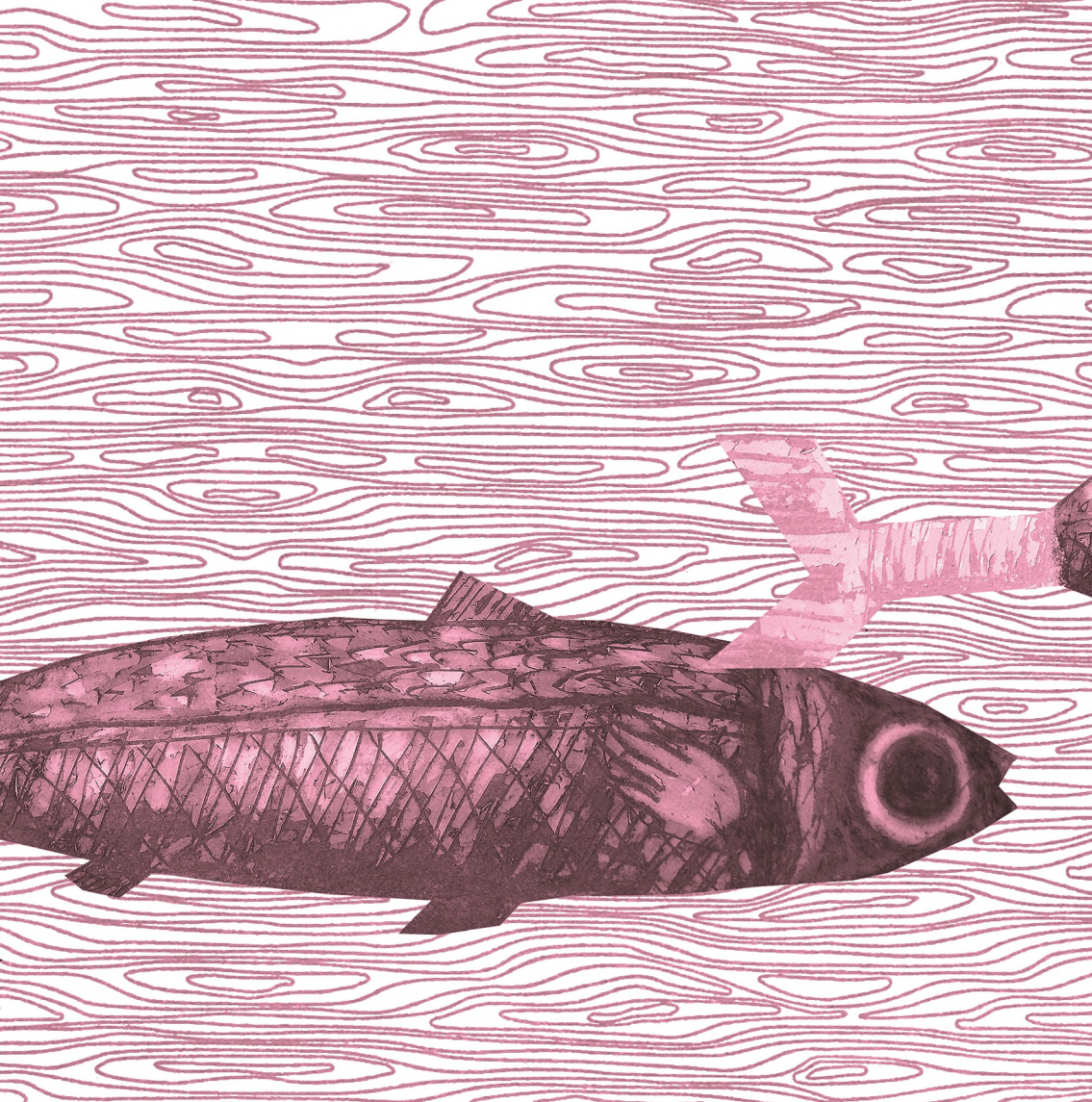

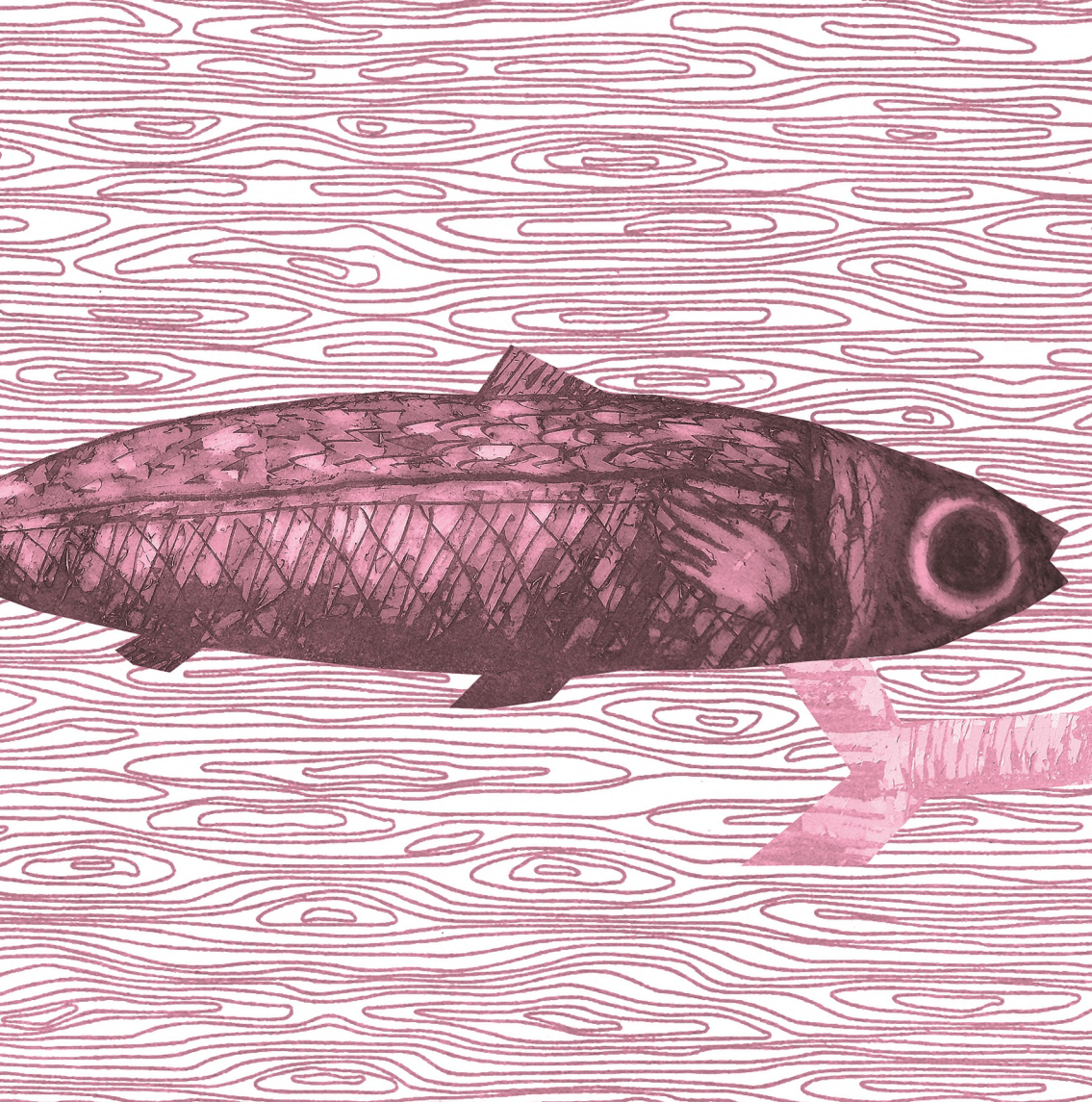

Col·lecció Aladroc

© del text: Anna Lloret Cortés
© de les il·lustracions: Maria Rubio Tortosa
© d'aquesta edició: Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert, 2013
C/ Sant Ferran, núm. 44 - 03001 Alacant
Tel. 965 121 214

Coordinació: Joan Borja
Direcció artística: Joan Llobell
Disseny del logo i de les guardes: Aurelio Ayela
Comissió de Publicacions: José Luis V. Ferris (director), Ramon Baldaquí, Rosa Ballester, Joan Borja, Ramón Castejón, José Luis González, Rosa María Monzó, Ángel Luis Prieto i Emili Soler

Primera edició, abril de 2013
Depòsit legal: A 778-2012
ISBN: 978-84-7784-630-7
Imprimeix: Llinares Impressors

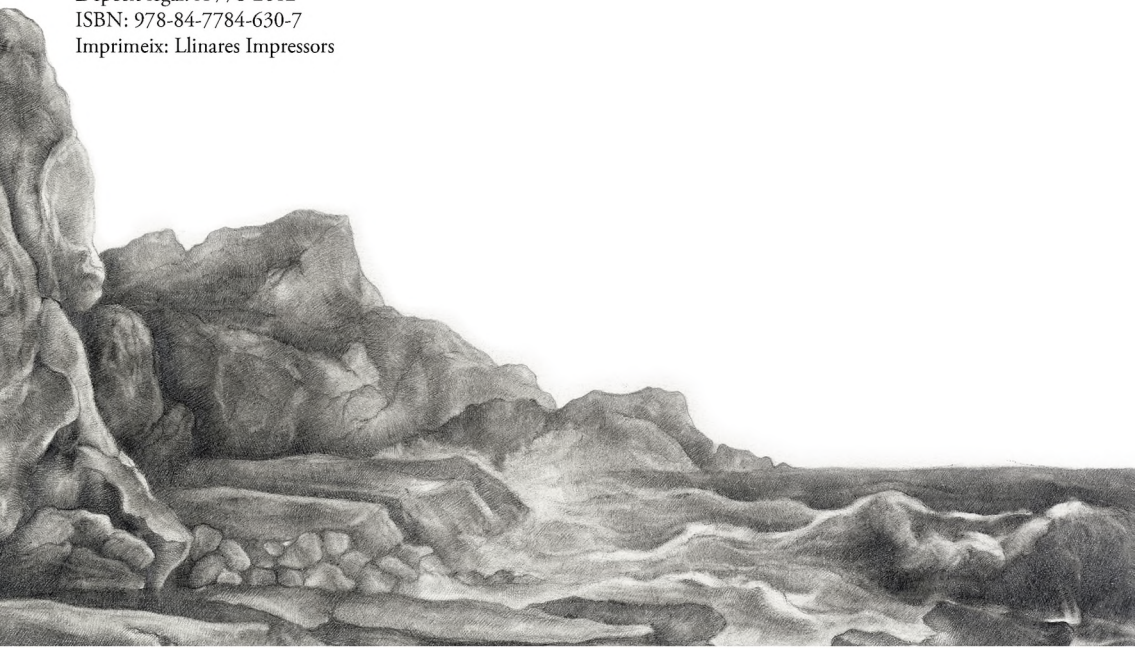

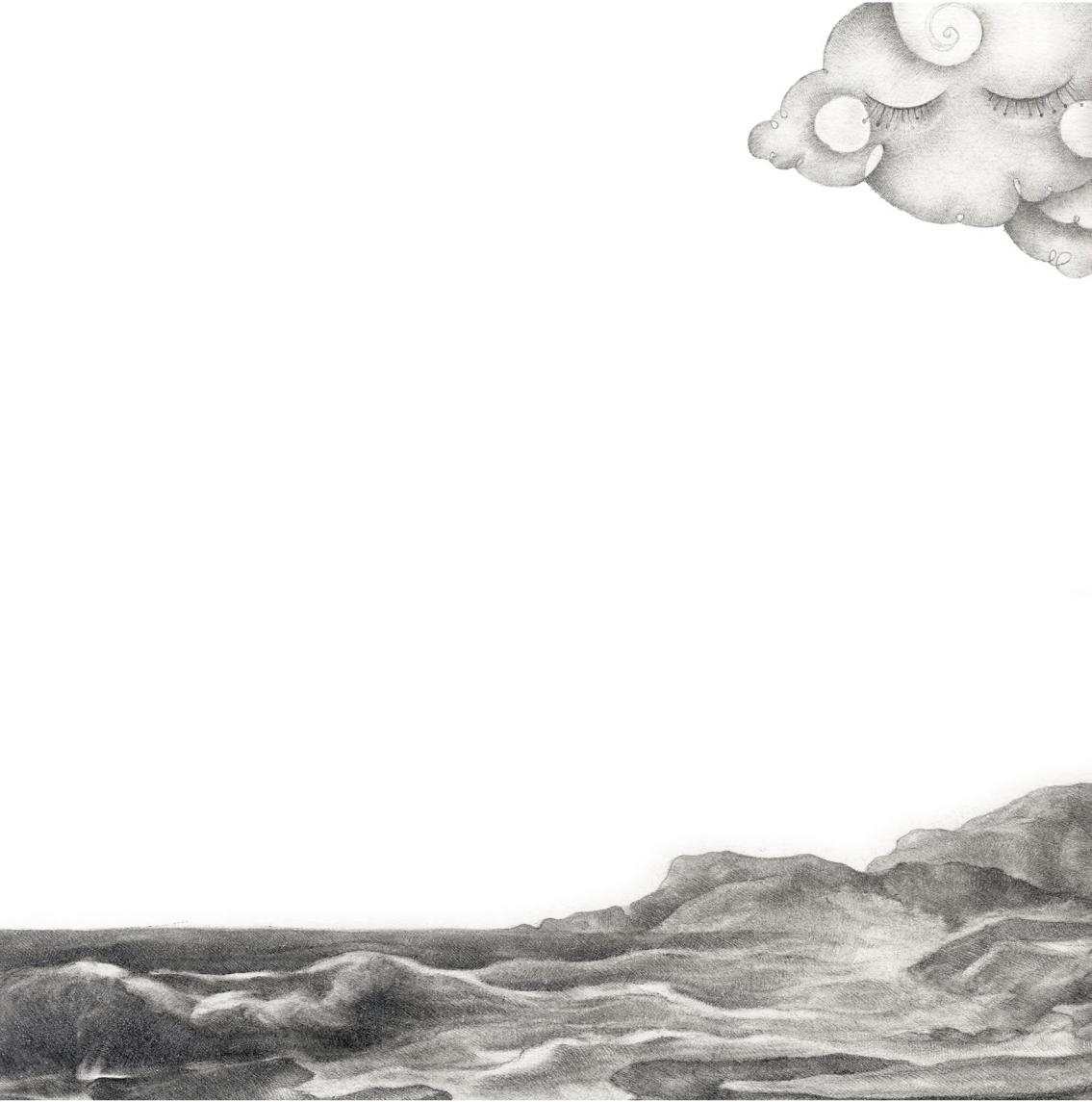

Això diu que era i no era, fa molts i molts i molts anys, un cavaller gegantesc, d'aquells que hi havia abans corrent pels camins del món. Jove, forçut i templat, aquell cavaller un dia, camina caminaràs, va arribar al nostre poble. I sabeu què va passar?

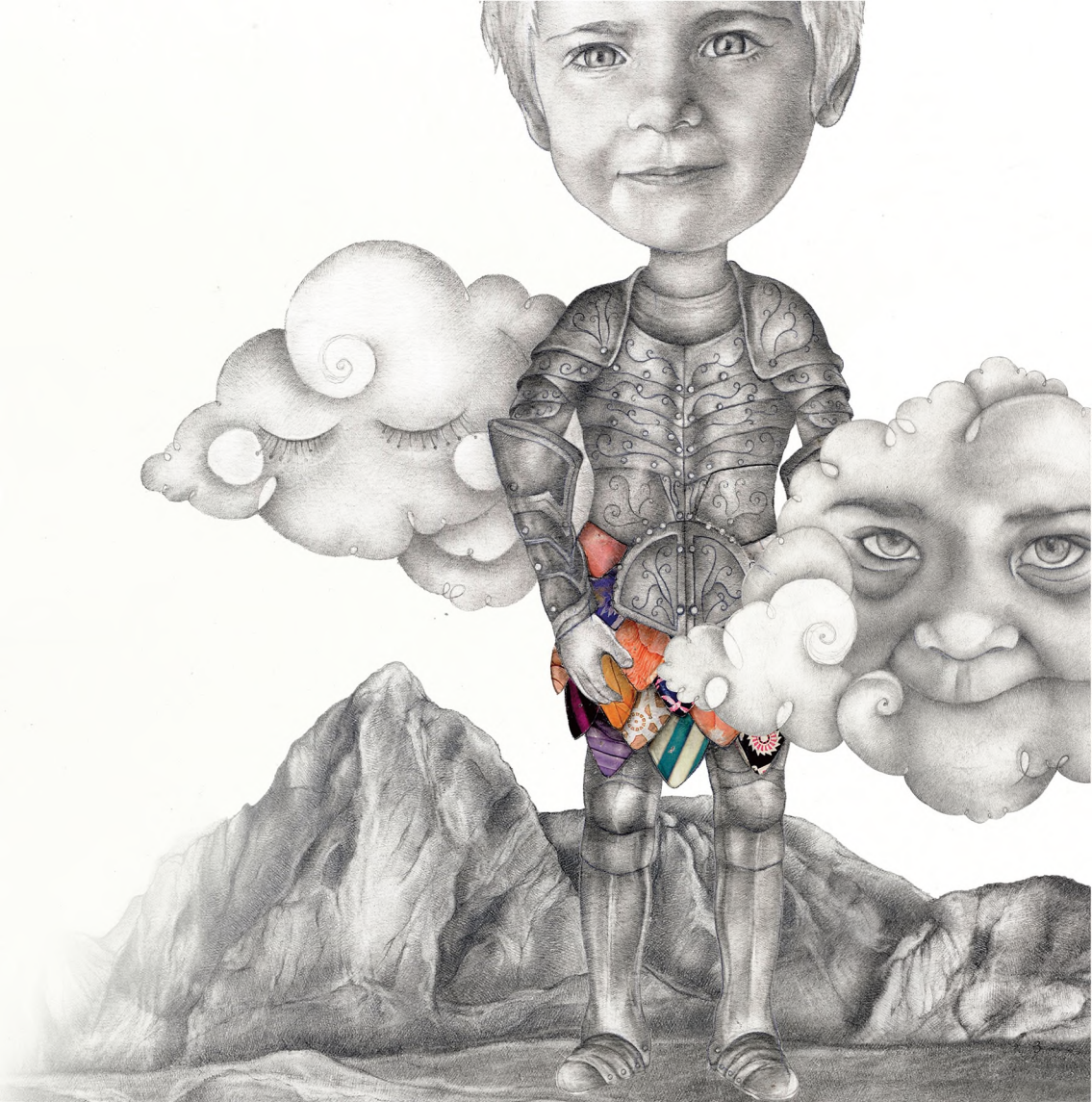

Que passejant per la platja en va quedar fascinat, de les muntanyes veïnes, dels núvols, del cel tan clar; del joc de l'aigua amb l'arena i tots els colors del mar.

Diuen que diuen que han dit que el cavaller exemplar, un matí de sol rogenc, amb el mar més blau que mai, va conéixer una jove que era cosa d'ensomniar: bella com un raig de llum, fràgil com la flor tendral; riallera com les ones, més sabuda que la fam. I sabeu què? Sabeu què?

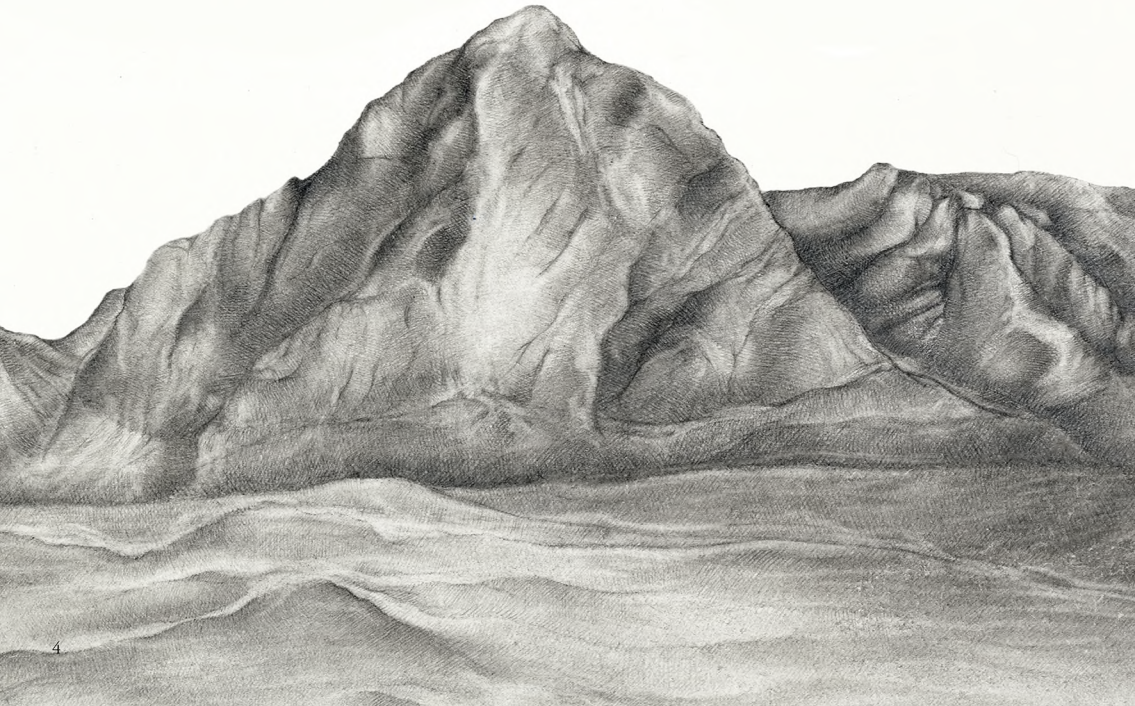

Doncs que es van enamorar: ell d'ella, i ella d'ell. Era cosa d'admirar, l'amor tan pur que es tenien aquell cavaller grandàs i la sedosa donzella: junts, agafades les mans, caminaven lentament, distretament, pas a pas; festejant la ratlla blava de la vora de la mar. Ella el cap repenjava si ell li passava un braç. Dibuixava ell carícies. Ella, besos i arraps. Tendrament assaborien l'emoció dels amants.

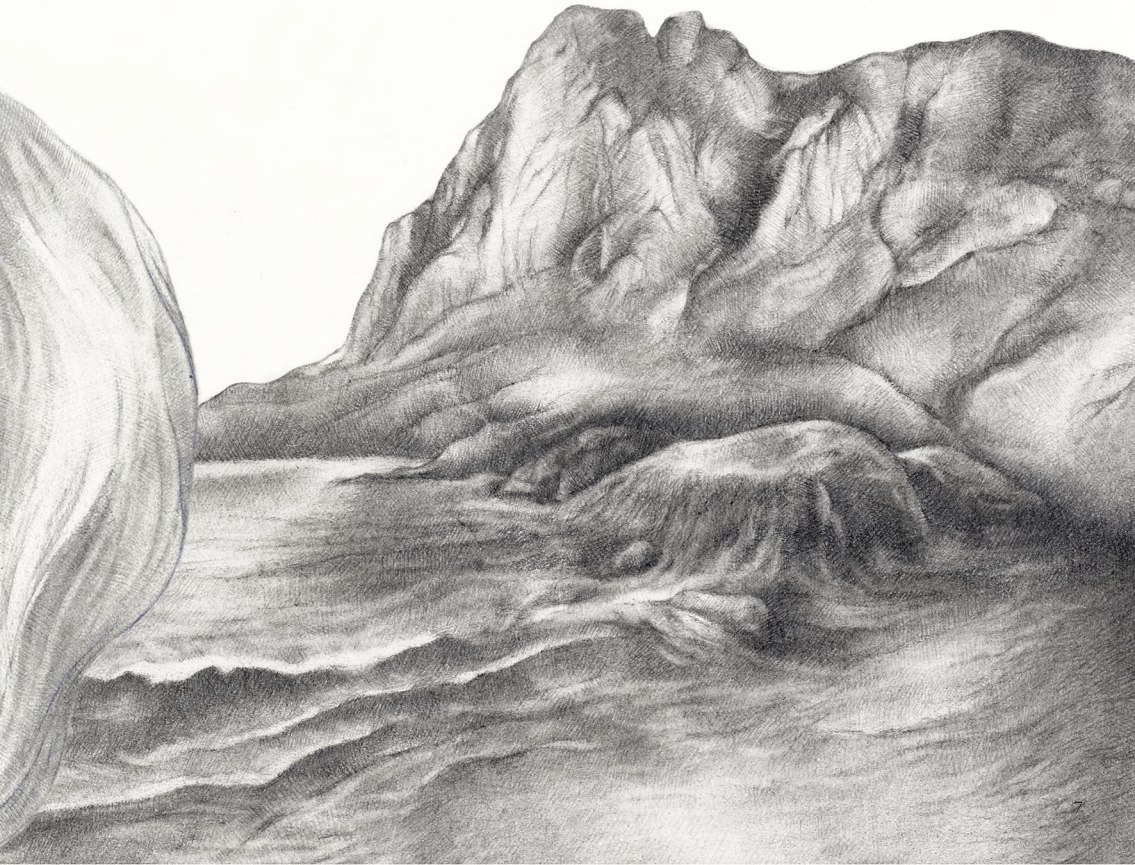

Però va arribar un dia que allò es va acabar: la foscúria s'envejava de tanta felicitat... Heus ací que un malefici, un destí profetitzat, condemnava la donzella al final despietat. Sentenciava l'auguri: «Amb la nit arribarà el viatge de la mort; tan bon punt els últims rajos del sol es projectaran sobre la pell bresquillenca, la donzella morirà».

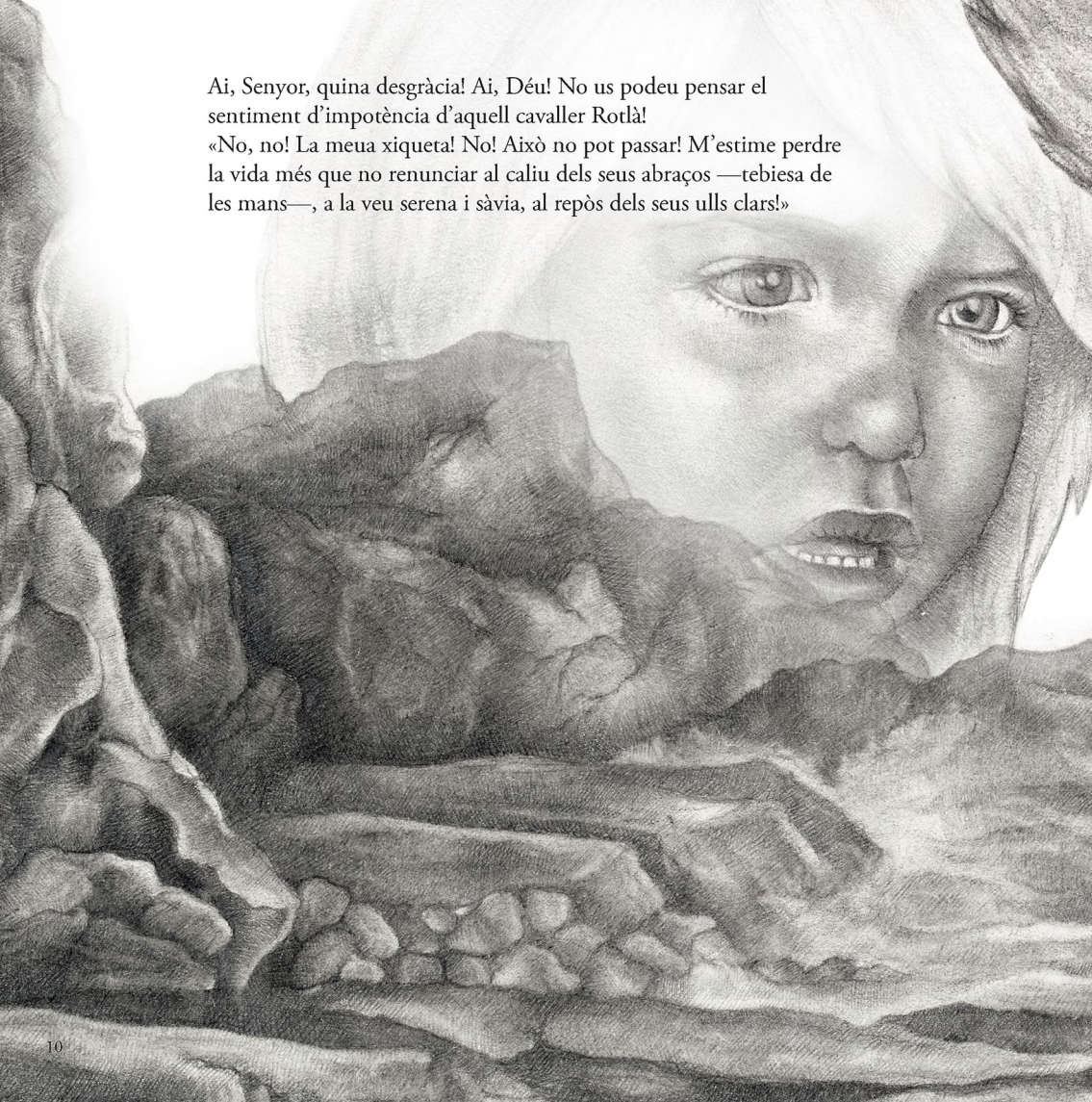

Ai, Senyor, quina desgràcia! Ai, Déu! No us podeu pensar el sentiment d'impotència d'aquell cavaller Rotlà!
«No, no! La meua xiqueta! No! Això no pot passar! M'estime perdre la vida més que no renunciar al caliu dels seus abraços —tebiesa de les mans—, a la veu serena i sàvia, al repòs dels seus ulls clars!»

Però contra el destí no s'hi valen plors ni planys. Van anar passant les hores i la llum va claudicar. El sol, rere el Puigcampana percaçava amagatall. Els colors del cel torbaven blaus en blaus tintats de sang. Així que el sol s'apagava també s'anava apagant la vida de la donzella, poc a poc, desesperant.

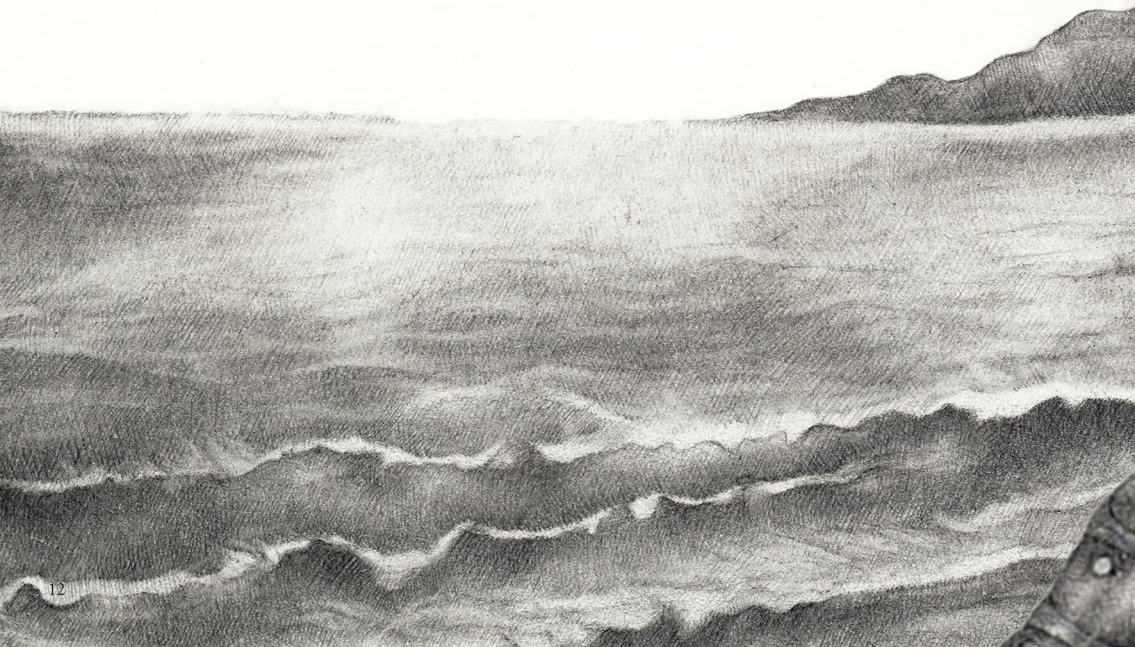

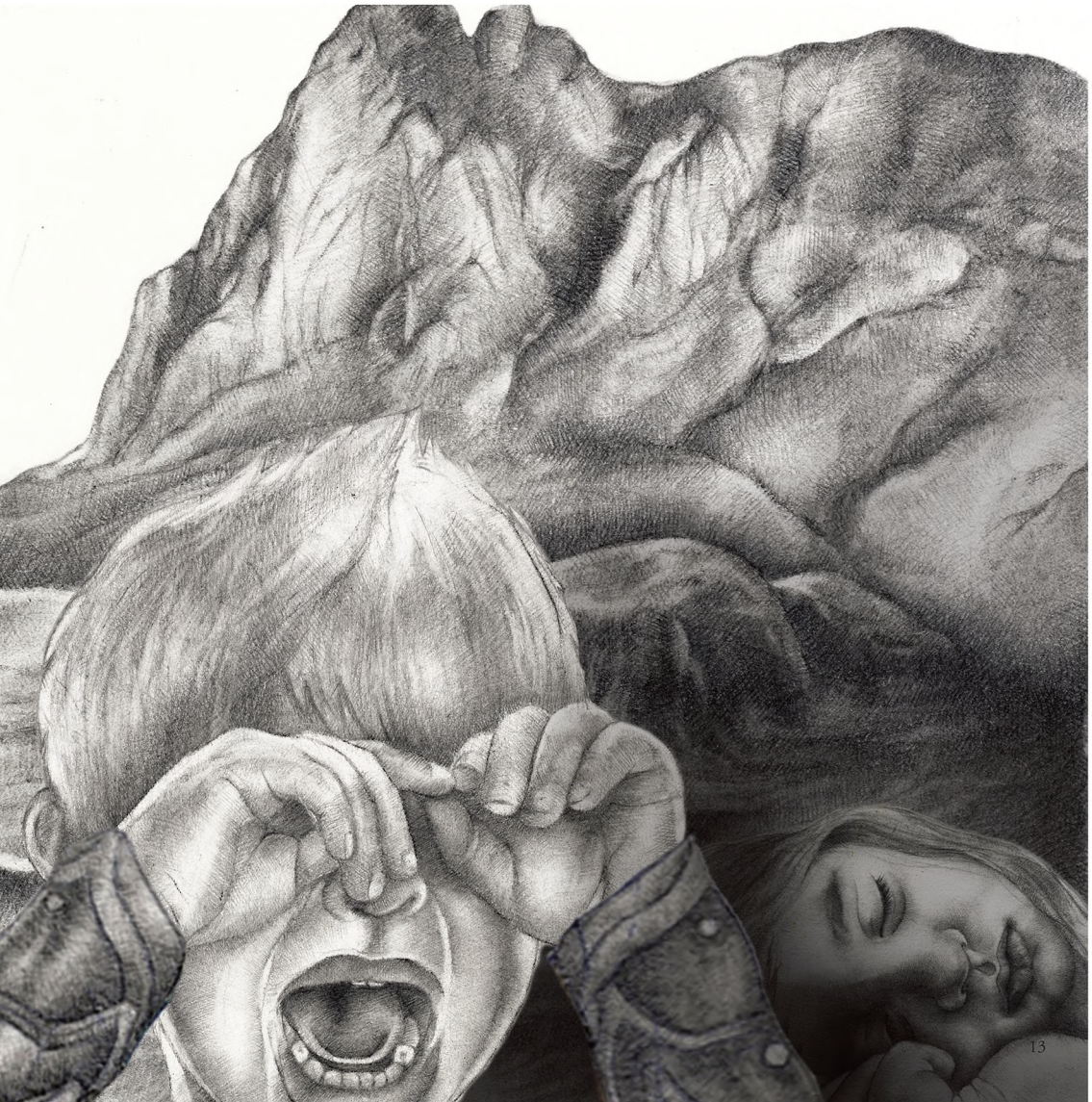

En un rampell, lucidesa, el gegant se'n va pujar al capdamunt del tossal —rocam vell, antic, sagrat—, va desembeinar l'espasa (l'afilada Durendal) i va fer tres colps de ràbia: «Xaca, xaca, xaca!». «N'hi has!».

Va obrir en la muntanya un gran, grandíssim forat, al lloc precís perquè el sol poguera seguir passant entre les penyes del cim. Ja s'entén: per a robar temps al temps il·limitat. Ni que fóra mitja hora!

Un sol rogenc perllongant la vida de l'estimada; un sol darrer inspirant breus instants d'eternitat: els plors, els planys, les carícies; amors, besos i arraps. Quina delitosa pròrroga, l'últim gest dels dos amants!

Tanmateix, si hi ha res cert és que tot té el seu final. El despotisme del vent inclement es va imposar: no té portes la presó del rellotge zenital; més tiranes són les hores que les reixes de l'espai. La mort, bruta i desdentada, va fer l'acció fatal: la donzella es va desfer entre els braços de Rotlà.

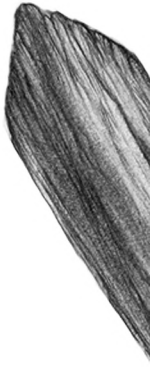

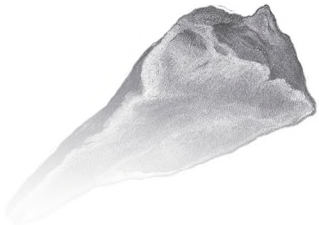

Ah! Quin dolor tan agut; quin crit tan ofegat! Quina ira, quin rosec, la del cavaller amant! Cegat d'incomprensió, el nom dels déus va invocar —els ulls amerats de còlera desafiant tot l'ocàs— i va pujar dalt del puig per passar comptes al mal. En un abscés de follia va proferir l'últim clam. Va prendre el tros de muntanya amb l'espasa retallat i el va llançar ben lluny. Literal: a fer la mar!

Com tro d'infernal tempesta, aigua i terra tremolant, quin impacte de la roca a la làmina dels blaus! Al bell mig de la badia —xof!— va caure el quadrat seccionat a la muntanya. És així que es va formar l'illa gran de Benidorm (la de totes les postals) just com ara la trobem: ancorada dins la mar. I és per això que encaixa, fil per randa, amb el senyal del Puigcampana, fidel a l'amor dels dos amants.

I és per això que diuen, els qui saben veritats, que l'illa de Benidorm és penyora d'un passat en el món de fantasia. I que té la facultat de propiciar amors als qui saben estimar amb risc del cor despullat, que és —ai!— com cal estimar: talment la bella donzella i el cavaller Rotlà.

En fi... I, conte contat, el meu conte s'ha acabat!

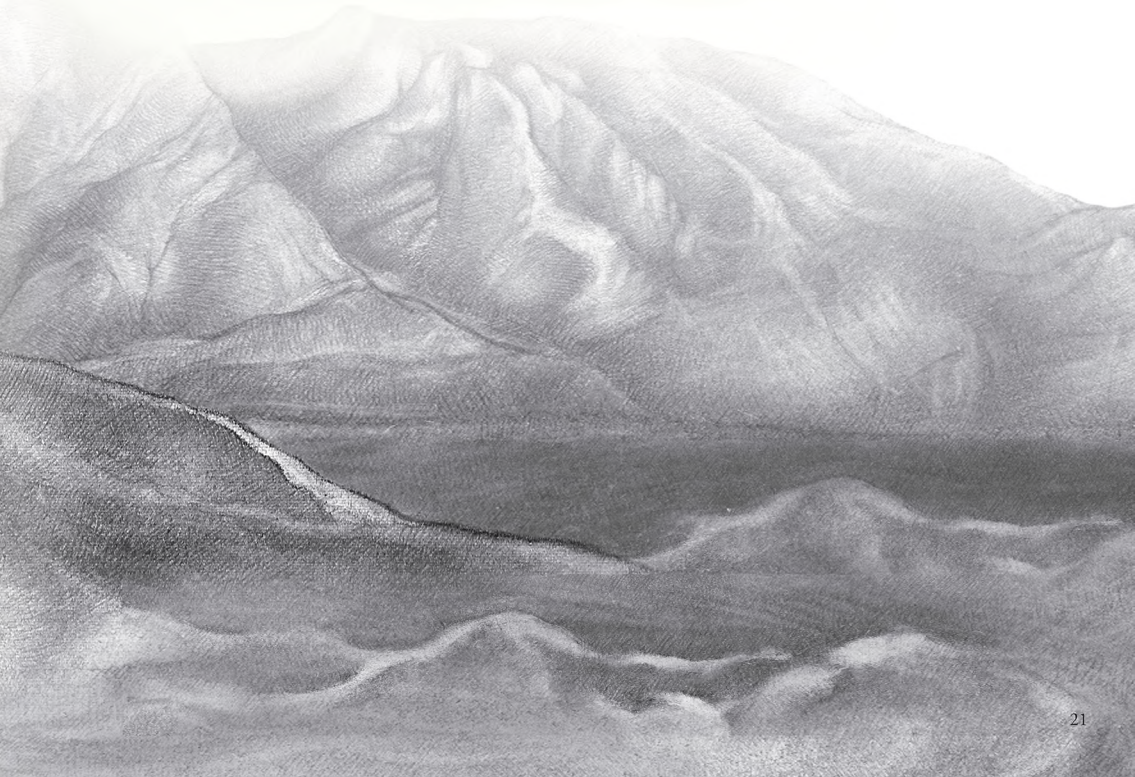

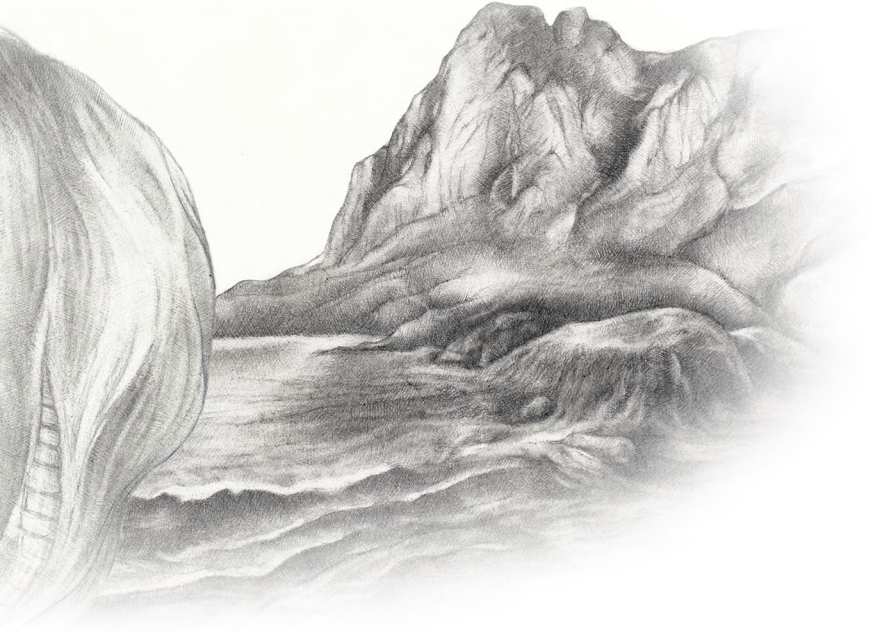

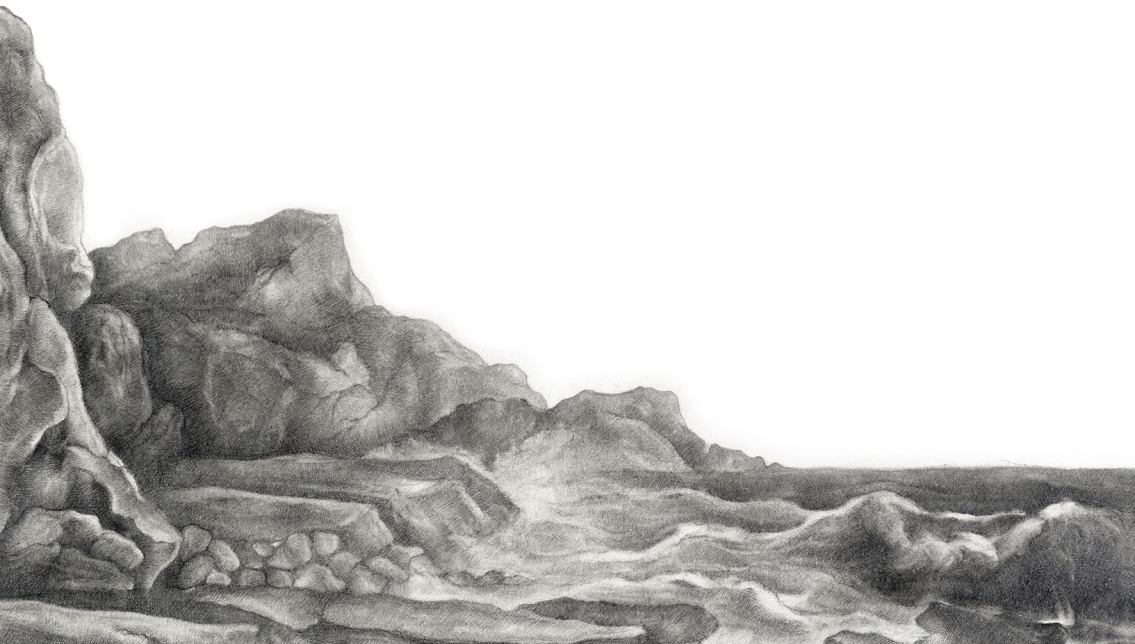

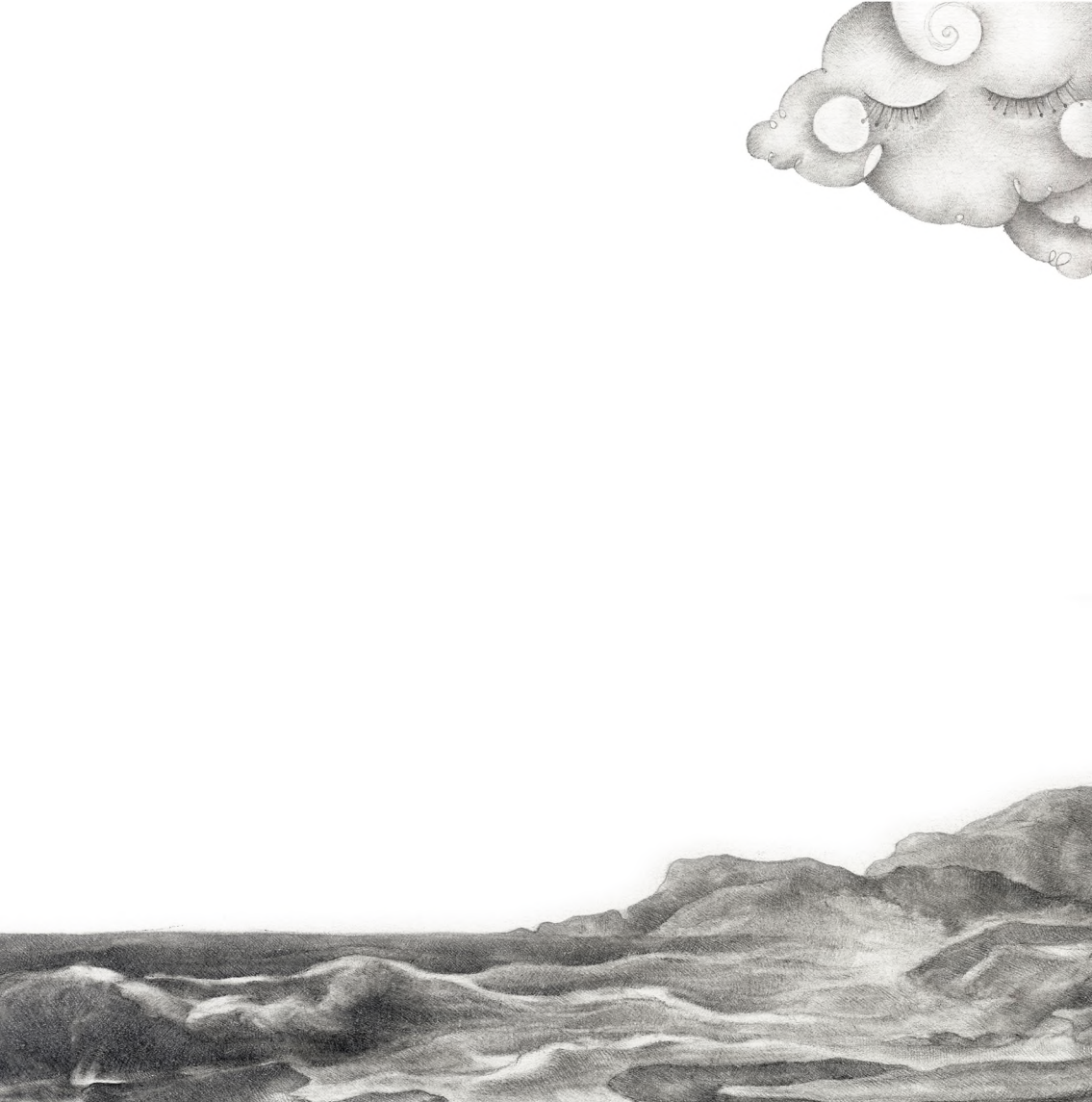

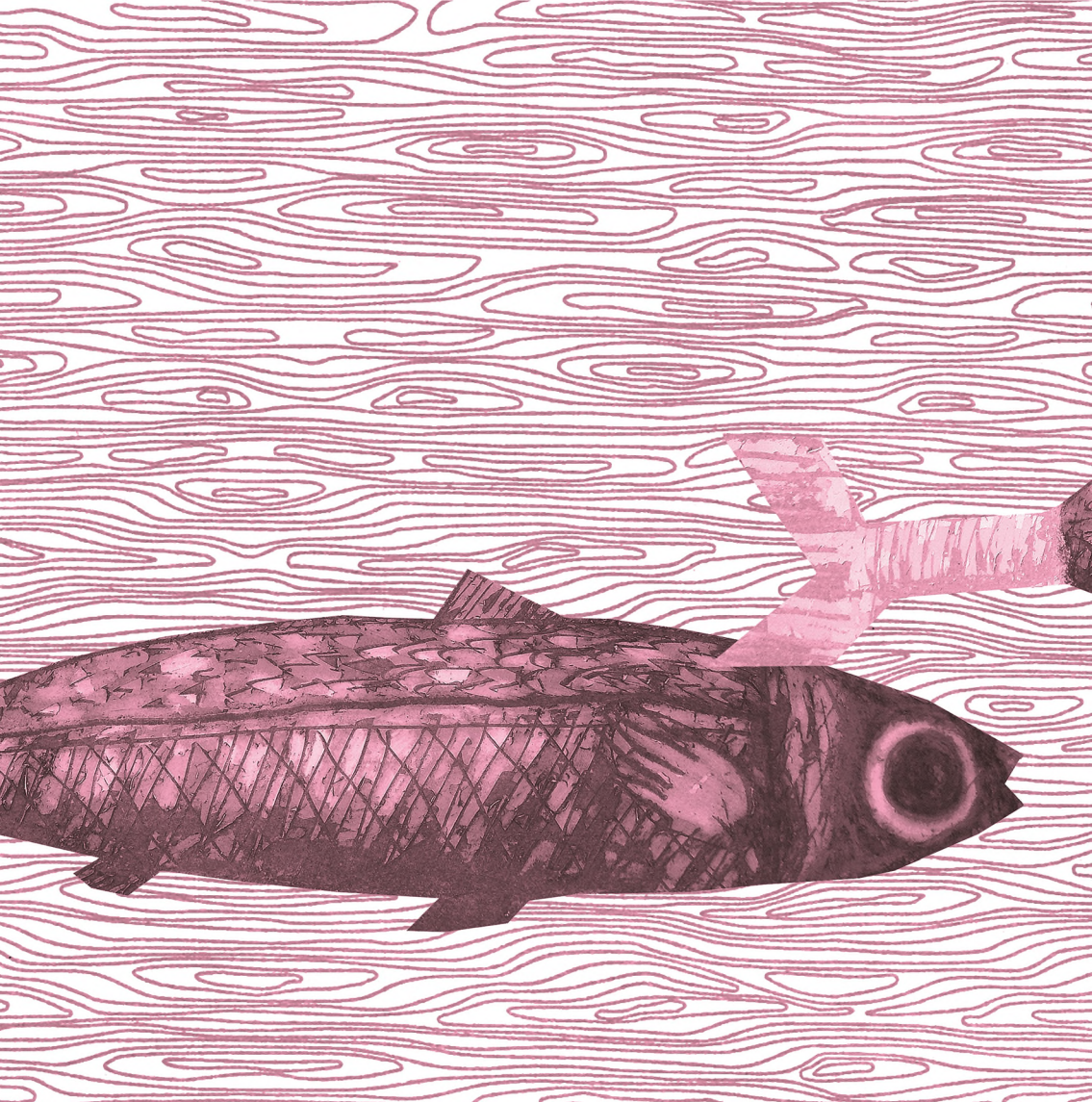

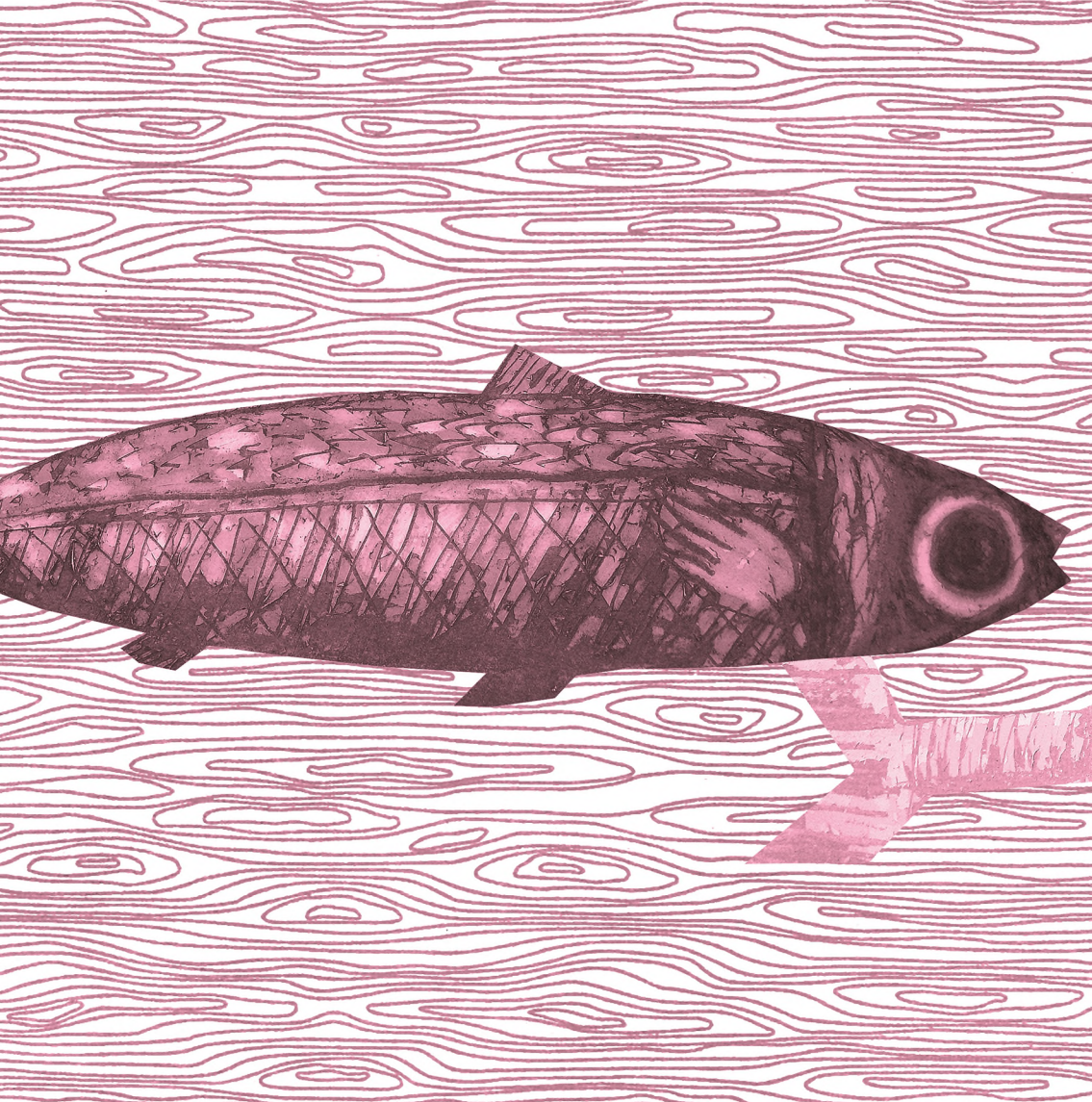

INSTITUT ALACANTÍ DE CULTURA Juan Gil-Albert

DIPUTACIÓ D'ALACANT

9 788477 846307